

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ ДАНА
05. НОВЕМБРА 2015. ГОДИНЕ**

Председник већа: Добар дан свима, седите молим вас.

Констатује се да објављивању пресуде присуствују:

-заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,

-оптужени Поп Костић Бобан са браниоцем адвокатом Теодором Гаврићем.

Молим Вас устаните.

Судско веће је након већања и гласања једногласно донело следећу

У ИМЕ НАРОДА

П Р Е С У Д У

Оптужени ПОП КОСТИЋ БОБАН са личним подацима као у списима предмета,

На основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација на страни Српског, Бошњачког и Хрватског народа у периоду од 1992. године до 1995. године као припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске Републике Српске ВП 7410 Брчко, као војне јединице на страни српског народа, кршио правила међународног права из члана 3. став 1. тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (која је ратификована Одлуком Народне Скупштине ФНРЈ, „Сл. лист ФНРЈ“ бр. 24/50) и правила из члана 4. став 2. тачка а) Допунског протокола II уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12. августа 1949. године, на тај начин што је 10. маја 1992. године у формираном логору „Лука“ у Брчком, затворено цивилно лице оштећеног [REDACTED] из Брчког телесно повредио и психички мучио, тако што је оштећеног извео из просторије где је био затворен и одвео у једну канцеларију објекта логора „Лука“, где му је прво наредио да на папиру напише своје име и датум кад хоће да га убију, да би потом стиснутом шаком десне руке на којој је имао метални боксер, оштећеног ударао по лицу и глави, а за које време туче је у левој руци држао нож те тако оштећеног телесно

повредио и психички мучио стварањем код њега страха за живот и телесни интегритет високог интензитета,

- чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона СРЈ.

На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП оштећени Буквић Мухамед се ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парнични поступак.

На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП у вези са чланом 261 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Седите молим вас.

Чули сте одлуку судског већа. Суд је приликом доношења овакве одлуке најпре пошао од онога што су странке учиниле неспорним на припремном рочишту дана 05.05.2014. године, а то је да је у периоду од 1992. до 1995. године био оружани сукоб у Босни и Херцеговини који је имао карактер немеђун ародног оружаног сукоба, те да су у истом учествовали на територији Босне и Херцеговине српско, бошњачко и хрватско становништво, да је оптужени Поп Костић Бобан био у то време у Брчком, да је био припадник Прве посавско пешадијске бригаде Војске Републике Српске у Војној пошти 7410 Брчко као војна јединица на страни српског народа и то почево од 08. маја 1992. године па до 25. септембра 1992. године када је јединицу самовољно напустио, а што је утврђено из његове одбране односно признања окривљеног као и из извештаја војне евиденције Брчко Дистрикт број 01512-16/09 од 11.03.2009. године.

Износиће своју одбрану на главном претресу као и претходно пред судијом за претходни поступак оптужени Поп Костић Бобан је негирао извршење кривичног дела које му се оптужницом Тужилаштва за ратне злочине ставља на терет. Он је навео да је дете из мешовитог брака, да му је отац Србин, мајка Муслиманка, да је до избијања рата у Босни живео у Брчком са родитељима, да му је брат живео у Кикинди јер је био стипендиста Ливнице у Кикинди. Почетком маја месеца 1992. године био је у Лесковцу у гостима код бабе са мајком а отац и брат су му били у Брчком. Баба је сваки дан пребацивала својој снахи у вези са тим да је она дошла у Србију, а да је њен син и старији унук остали у Босни и Поп Костић наводи да се сећа да је дана 06. маја 1992. године кренуо у Брчко јер је тог дана био Ђурђевдан, да је дошао до Бијељине аутобусом, а од Бијељине није било превоза па је стопирао. Колоне су ишле ка Србији једино је он ишао ка Брчком. Није смео да иде својој кући јер се чула пуцњава околу па је отишао код девојке [REDACTED] у стан, улазна врата стана су била разваљена и никог није било у стану и ту је преспавао. Навео је даље да је покушао да оде до своје куће у део града који се зове Кланац, да га је зауставила полиција, легитимисали су га и отишао је са њима у касарну, а 08. маја 1992. године је мобилисан, одмах је добио униформу, аутоматску пушку, четири оквира и бајонет и послат је на положај у Глухаковац да копа ровове који је био удаљен 10 до 12 километара од Брчког а са њим у чети је било још 12 до 15 људи. Након двадесетак дана пребачен је на Омербеговачу удаљену 5 километара од Брчког. Смена је била таква да се на положају буде 7 до 10 дана, па измене на 2-3 дана, неко је ишао својој кући, а он пошто није имао где да иде да спава спавао је код девојке у стану или у касарни. Није смео да напусти јединицу пре истека смене нити се могао слободно шетати градом. Након 5-6 дана од мобилизације успео је да

успостави везу са мајком у Лесковцу, јавио је да је мобилисан, а мајка му је тада рекла да су му се отац и брат вратили у Србију али поред тога он није смео да напусти положај јер је знао да уколико је дезертира да му следи стрељање и мајка га је тада замолила да провери где су неки њени рођаци. Након десетак дана је отишао до куће рођака да види где су и шта је с њима, али је затекао разваљена врата. Поново је отишао у Луку, имао је на себи војну униформу Републике Српске, пушку је оставио на портирници, дао је личну карту, частио је чуваре са цигаретама и ракијом и ушао је унутра у тај логор да би видео да ли неке људе препознаје, махали су му, замолио је да види спискове, јер је хтео да види да ли на њима има имена његових рођака [REDACTED], као и пријатеља [REDACTED] али их није пронашао на списку. Међу људима који су били у Луци у логору препознао је [REDACTED] који је радио са његовим оцем у фабрици „Бимал“, знао је за њега да је добар човек и да му је ћерка преминула. [REDACTED] му је пришао молио га да му помогне да га одатле пусте па је отишао у канцеларију и питао да ли могу да га пусте. Тада је сазнао да је услов за пуштање неког лица био да он потпише гаранцију за лице чије пуштање тражи и тек након тога би пустили то лице. Такође је упозорен да уколико би приликом претреса куће тог лица пронашли нешто сумњиво да би то онда била и опасност за његов живот јер би на тај начин ризиковао властити живот и добио би метак у потиљак како он то каже. Наводи да је позвао оца да му је отац рекао да је [REDACTED] добар човек и потписао је за [REDACTED] и још његове рођаке, као и за Хрвата [REDACTED] са којим је играо фудбал за БСК.

Што се тиче самог догађаја од 10. маја 1992. године навео је да се никад није потукао, нити је икад држао у рукама метални боксер, а камоли да је стављао на руке боксер. Навео је да 10. маја '92. године није био у Луци јер је тада био на положају и није смео да самовољно напусти положај. После тога је у својој одбрани оптужени објашњавао да је имао извештан сукоб почетком августа месеца, да се споречкао са извесним [REDACTED] из Брчког који га је испребијао, исекао стаклом, да су му ребра том приликом била полумљена, да су због тих повреда га превили у касарни и након тога се вратио у Брчко у команду где је командовао [REDACTED], оставио је пушку, добио је пропусницу а [REDACTED] му је рекао да је боље да бежи јер ће му отићи глава. Том приликом је добио извештај лекара о повредама које је задобио и док је био на положају наводи да није видео мртвог човека. Након завршетка ратних дејстава никад више није отишао у Брчко, а Брчко је напустио негде 25. септембра 1992. године кад се раздужио са оружјем и предао оружје. Навео је још да не познаје лице по имену [REDACTED], нити лице по имену [REDACTED]. Пре војске забављао се са девојком по имену [REDACTED], али није познавао њеног оца, можда само из виђења.

Пред судијом за претходни поступак оптужени је навео да је од неких људи сазнао за Луку док је на главном претресу навео да му је мајка док је боравио у Брчком у телефонском разговору рекла да потражи рођаке у Луци, а да је њој за Луку рекао његов отац који се у међувремену вратио из Брчког.

Током доказног поступка суд је прочитао исказ [REDACTED] сведока који је у међувремену преминуо, а што су странке учиниле неспорним, у смислу одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП и овај сведок је навео да је 12.05.1992. године одведен у Луку, уведен у неку канцеларију, те да му је речено да ће доћи [REDACTED] који је убрзо и стигао у полицијској униформи с пиштољем „шкорпионом“ у руци, да је почео да га испитује, те да је након тога смештен у први хангар где осим

стражара није било никога а поред тог хангара је био још један у којем је било око 120 до 130 људи који су седели погнуте главе. Даље је навео да му је [REDACTED] школски друг, да су заједно радили, као и да је пензионисан због психичке болести. Објаснио је да је [REDACTED] док је трајала вечера убачен у хангар, а потом је био изведен на ударање како он каже, али он није приметио када су га извели, познато му је да је [REDACTED] био толико испребијан да га није могао препознати јер му је једно око било скроз затворено, а препознао га је тек када му се обратио и затражио цигарету коју је једва успео рукама да узме јер је био испребијан, не само тај дан него су га и претходног дана тукли. Тада му [REDACTED] није рекао ко га је тукао али мисли да су га тукли [REDACTED].

Затим је суд саслушао сведока [REDACTED] на главном претресу 14.07.2014. године који је навео да не зна ко је оштећеног [REDACTED] испребијао, јер он то није видео нити има сазнања да је оштећеног тукао окривљени Поп Костић. Објаснио је да је у логору био смештен у једном елу хангара Лука Брчко, те да је отприлике 10. до 11.05.1992. године пребачен у други део где су били затвореници [REDACTED] и други, наводећи да Мухамеда та три дана до 13.05.1992. године није могао да препозна јер је био испребијан, да му је глава била излупана крвава, очи се нису виделе, уста изударана, а глава му је била у ширини рамена. [REDACTED] га је тихо питао да ли га препознаје па како нису смели пуно да комуницирају, питао га је ко је он, а он му је одговорио да је његов комшија [REDACTED]. Навео је да је док је био са [REDACTED] нико му није пружао медицинску помоћ, а за то време више га нико није тукао нити је извођен из тог дела хангара.

Мађутим 1999. године био је 13 дана сведок тужилаштва у Хашком трибуналу, а са њим је био и [REDACTED] и једном приликом му је [REDACTED] рекао да га је неки Поп не зна да ли је то надимак, тукао у тој Луци, те да је мајка том Попу Бошњакиња. Међутим овај сведок када је саслушаван у полицији Брчко Дистрикт је навео нешто другачије. Навео је да је дана 09.05.1992. године доведен у логор Лука и да је тада видео [REDACTED] испребијаног са главом која је била натекла у висини рамена.

Сведок [REDACTED] чији је исказ суд такође читао у смислу одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП обзиром да овај сведок живи у Сједињеним Америчким Државама, да путем видео конференцијске везе и поред више покушаја није могао бити испитан, исти је навео да никад за време свог боравка у логору Лука није видео да Поп Костић неког злоставља, а да је знао његово презиме и да му је отац Србин а мајка Муслиманка.

Сведок [REDACTED] који је испитан овде пред овим судом на главном претресу дана 02.06.2014. године навео је да је био припадник резервне полиције Брчко тадашње српске полиције, да је био разводник страже, он каже у притвору Лука, он сматра да се то не ради о логору него о притвору, и то да је тај притвор постојао неких месец дана од 07.06. до 09.07.1992. године, након тога је расформиран и сви притвореници су разасути на разна места. Према његовом мишљењу то није био логор већ је био притвор, да је ту циркулисало пуно људи, да је било и Срба и Хрвата, било је људи више националности ради неких својих недела. Не зна каква је била процедура за људе који су смештени у Луци јер су све радили инспектори. Била су два хангара и док је он био разводник страже неких месец дана људи су могли да легну, да се окупају у канцеларији насупрот хангара,

имали су да једу, била је медицинска сестра која је пружала медицинске услуге. У једном хангару је било око 100 до 150 људи било је некад више некад мање људи, стражари су били на главном и на задњем улазу у Луку, док је на улазу у хангар било по 10 до 15 стражара и били су распоређени скроз око хангара. Он је имао посебну канцеларију која је била преко пута хангара и ко год је долазио у посету морао је њему да се јави. Биле су дозвољене посете родбине затвореника, могла је да доноси храну, пиће, цигарете, могли су да разговарају са затвореницима али само испред хангара. Док је он био десио се један инцидент и онда је објашњавао о силовању једне Српкиње и тако даље, а затим је навео да је по налогу полиције он вршио припреме лица која су требала да буду саслушавана од стране полиције. Дешавало се да су Срби избављали Муслимане из хангара и да су за њих давали гаранције. Није му познат Поп Костић Бобан, није му познат да је долазио у Луку, нити може да се сети [REDACTED]. Овај сведок је затим навео да је он остао после рата да живи у Брчком, али је за Нову годину 2005. године ухапшен, те да је постигао споразум са Тужилаштвом и да је осуђен због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва на казну затвора у трајању од 6 година а коју казну је издржао.

У односу на првостепену пресуду када је била донета осуђујућа пресуда у односу на Поп Костић Бобана коју је Апелациони суд укинуо, сада смо имали један нови моменат, а тај моменат је што смо сада путем видео конференцијске везе успели да саслушамо сведока оштећеног [REDACTED]. Када је доношена првостепена пресуда ми и поред силних напора које је суд уложио нисмо успели да саслушамо [REDACTED] видео конференцијском везом из разлога што је он прво пристао да сведочи, па је онда рекао да не жели да даје путем видео конференцијске везе исказ него путем телефона, па кад му је објашњено да то није предвиђено ЗКП-ом онда је рекао да одустаје и да неће да да исказ. Међутим сад смо успели да га саслушамо путем видео конференцијске везе, с тим што је он тражио одређене мере заштите, а које нам је указао својим решењем и Апелациони суд у Београду, мере заштите које се могу дати у смислу члана 109 Закона о кривичном поступку и дали смо му статус заштићеног сведока који је имао током трајања главног претреса на тај начин што смо му затамнили лик на екрану монитора и била је искључена јавност са главног претреса.

Током давања исказа видео конференцијском везом оштећени [REDACTED] је дао свој исказ а његов исказ је у судници на претресу пратио и судски вештак испред комисије Института за судску медицину, судски вештак неуропсихијатар доктор Ратко Ковачевић. [REDACTED] је том приликом навео да је био у логору Лука 9 дана и то од 07. до 15. маја 1992. године, да док је био у логору Лука да га је малтретирано више лица и то три дана узастопно у канцеларији логора. Најпре га је тукао [REDACTED] звани [REDACTED] о глави и телу, тад није био присутан Поп Костић. Наредног дана су за заједно тукли [REDACTED] и [REDACTED], било је још пет, шест лица присутно али их он није познавао. Када га је 10. маја `92. године тукао Поп Костић он га је ударао полицијском палицом по очима и по телу, на руци је имао железни боксер и са њим га је ударао по глави, имао је нож у левој руци, држао му га је под главом, под вратом и то је трајало сат времена. Од тих удараца имао је расечену аркаду према десном оку, посекотине на глави, расекотину на носу, сломљена су му ребра, повређен му је палац десне руке и средњи прст десне руке, а напукла му је била и вилица. Никаква лекарска помоћ му није указивана због ових повреда које је задобио тек по изласку из логора један његов пријатеља болничар скривајући се дошао је по ноћи и ставио му фластере на

ребра да их мало покупи да га не боле пуно. Тада значи 10. маја 1992. године га је заједно са Поп Костићем тукао и [REDACTED], палицом, и у логору су били у равноправном положају Поп Костић [REDACTED]. Такође од њега су тражили да напише како се зове и кад жели да га убију, а претходно су му дали папир и оловку и он је писао на папиру и онда га је [REDACTED] питао где су му три рођака и он му је на то одговорио, а први дан када га је тукао [REDACTED] и он је од њега тражио да напише кад жели да га убију. Следећи дан значи трећи дан [REDACTED] га је изводио из хангара и он га је тукао палицом по глави и телу где год је стигао. Када га је тукао Поп Костић оштећени [REDACTED] наводи да није губио свест, да је то била борба за живот, да није имао кад да изгуби свест јер уколико би изгубио свест био би готов и сустигао ми га метак у главу. Тада је Поп Костић био у војничкој униформи СНБ боје, носио је бели опасач са опрточима, а на опасачу је писало Војна полиција ЈНА и носио је значку Војне полиције ЈНА, имао је аутоматску пушку, нож и моторолу. Иначе пре рата Поп Костић му је био неки кућни пријатељ. Били су у добрим односима, нису били у завади, долазио је код њега кући, његов син му је некад носио храну јер је Поп Костић радио као портир у творници текстила „Младост“ Брчко. Знао му је родитеље, отац му је био Србин а мајка Муслиманка. При томе [REDACTED] је инсистирао да се оптужени зове [REDACTED] а да му је надимак Бобан, међутим у разговору са њим оптужени Поп Костић Бобан је то демантовао и представио се својим правим именом и презименом.

Такође је [REDACTED] навео да је познавао и [REDACTED] од раније, јер је и он радио као портир у болници, док Горана Јелисића је упознао тек у логору. Даље је навео да је остао без зуба у логору јер су га сви ударали по глави, најпре је навео да не зна ко га је мање, а ко више тукао, а потом и на питање заменика тужиоца за ратне злочине је навео да га је тукао више Поп Костић. Док је био у логору са њим је био и [REDACTED] који му је био комшија и њега су из болнице у пицама довели у логор, мисли да је он 11. маја 1992. године доведен у логору и тог истог дана га је [REDACTED] видео да је испребијан али тад није могао да га препозна. Био је и [REDACTED] заједно су радили, он је дошао мало пре него што је он изашао из логора али није могао да га види јер је био премлаћен. Те вечери када га је изударао, а била је недеља, Поп Костић га је питао која му је жеља и он му је одговорио да запали цигару, па му је Поп Костић дао кутију цигара али није од њега тражио цигаре пре него што га је тукао. Сутрадан у понедељак, тражио је [REDACTED] цигаре али му је он одговорио да је непушач. Био је и сведок у Хашком трибуналу 1999. године, тада је био и сведок и [REDACTED] али са њим, [REDACTED] наводи, да никад није разговарао о догађајима у Луци нити ко га је тукао у Луци. Из логора га је извео комшија [REDACTED], а зет [REDACTED] га је одвео код себе кући. Навео је да се у логор смело уносити оружје, јер ако је пушку [REDACTED] који је њега извео из логора значи да се смело уносити оружје.

Даље сведок оштећени [REDACTED] на питање суда је навео да не жели да види оптуженог, те да га не би препознао јер је све то било пре више од 23 године. Говорио је о свом здравственом стању рекавши да је лошег здравственог стања, да је оперисао рак плућа, да је извадио десну страну плућа, да је оперисао аорту, имао је запетљана црева, лечио се и код неуропсихијатра. Навео је да је после рата добио шизофренију пре тога је није имао, али се јесте лечио код неуропсихијатра као психички болесник. Лечио се код доктора [REDACTED] у Аустралији и да је последњи пут ишао пре 2 године јер је овај лекар пре неколико месеци преминуо. Навео је таблете које користи на питање судског вештака Ковачевића, објаснио је које таблете користи и ињекције да прима сваких

21 дан. Последњи пут је био у Брчком пре 3 месеца али да не може да не може да дође у Београд на суђење јер не сме међу четнике. Истакао је имовинско-правни захтев и придружио се кривичном гоњењу против оптуженога.

У циљу утврђивања истинитости исказа оштећеног [REDACTED] бранилац оптуженог Поп Костића адвокат Теодор Гаврић је предложио да суд изврши увид у исказе [REDACTED] који је дао пред Кантоналним судом у Тузли дана 29.10.1997. године у поступку против [REDACTED], као и у његов исказ који је дао пред Аустралијском федералном полицијом у Сиднеју 22.12.2010. године, а у циљу утврђивања истинитост исказа оштећеног и ради дискредитације и компромитовања његовог исказа. Да би проверио исказ односно кредибилитет само исказа оштећеног [REDACTED] судско веће је прихватило да се изведу као доказ ови искази односно да се изврши увид у њих и том приликом суд је утврдио да је Буквић пред Кантоналним судом у Тузли када је саслушаван `97. године навео да је 10.05.`92. у логору Лука након што је сазнао да је убијен његов брат [REDACTED] који му је дао кутију цигара и питао је откуд он ту и шта му је са ћерком јер се са њом раније забављао. Одвели су га на саслушање, ту су били [REDACTED] и Поп Костић, [REDACTED] а је ударао палицом по леђим, ударао га је и по очима палицом тако што је поставио руку испод ока и ударао га, а Поп Костић му је држао нож под грло и ударио га боксером. Дакле овде сад пред Кантоналним судом само каже ударио га једном боксером у нос и исти му је разбио, а [REDACTED] га је ударио палицом у главу и пао је у несвест. Дакле пред Кантоналним судом у Тузли говори да је том приликом пао у несвест, док видели сте и сами његову разлику када је саслушаван видео конференцијском везом где каже да није губио свест да је изгубио свест да би био убијен. Када је дошао себи даље [REDACTED] наводи, да су га извели да се умије а кад су га вратили у хангар [REDACTED] му је опет дао кутију цигара. Сутрадан га је позвао [REDACTED] на испитивање и он га је ударао палицом.

Пред Кантоналним судом у Тузли каже да га је из логора извео његов зет [REDACTED]. Када је давао исказ пред Аустралијском федералном полицијом 22.12.2010. године опет говори нешто другачије, па тако каже - 10.05.`92. у јутарњим сатима у логор је дошао [REDACTED] кога су звали [REDACTED] носио је маскирну униформу српске војске, понекад је био обучен у сиво-маслинасту униформу ЈНА, на униформи није видео никакав чин. У вечерњим сатима га је прозвао Поп Костић, рекао му да изађе што је он и учинио, био је са [REDACTED] званим [REDACTED] који је носио полицијску униформу, носио је полицијску значку. Терали су га да на парчету папира напише где су му рођаци и док је то писао све време га је [REDACTED] непрекидно ударао. Током тог ударања Поп Костић је користио метални боксер на десној руци којим му је разбио вилицу и зубе и ударао га је у нос и сада му је нос накривљен на једну страну, ударао га је и по глави имао је посекотине изнад десне обрве и на усни, све време у левој руци држао је нож. [REDACTED] га је ударао полицијском палицом и преломио му ребра. Није му пружена медицинска помоћ, из логора га је спасао Србин [REDACTED] кога је познавао пре рата.

Значи ево и ту разлике у његовом исказу када је говорио пред Кантоналним судом каже из логора га извео зет [REDACTED], сада каже неки Србин [REDACTED], а на главном претресу када је саслушаван видео конференцијском везом објашњава да га је спасао [REDACTED] комшија.

Пред Кантоналним судом у Тузли [REDACTED] је навео да му је Поп Костић дао кутију цигара и пре и после батињања, док кад је саслушаван на главном претресу само каже да му је дао кутију цигара после батињања када је изразио жељу односно кад га је питао има ли неку жељу. Затим, пред Кантоналним судом у Тузли је навео да му је он држао нож под грло и да га је ударио боксером у нос значи једном, међутим после тога на главном претресу када је видео конференцијском везом саслушаван [REDACTED] каже ударао га је више пута у нос и да му је исти сломио. И сад пред Кантоналним судом у Тузли говори изгубио сам свест, извео ме из логора [REDACTED] међутим када је овде саслушаван видео конференцијском везом каже да није губио свест јер да је губио свест био би убијен. Пред Аустралијском федералном полицијом [REDACTED] је навео да је Поп Костић носио маскирну униформу и на њој није имао никакав чин. Коле је носио полицијску униформу, носио је полицијску значку. Поп Костић је користио метални боксер на десној руци којим му је разбио вилицу и зубе и ударио га у нос, није му указана никаква медицинска помоћ, из логора га је извео [REDACTED]. Када је саслушаван видео конференцијском везом [REDACTED] наводи - Поп Костић га је ударао полицијском палицом по очима и по телу, на руци је имао железни боксер и са њим га је ударао по глави, имао је нож у левој руци, држао му га је под главом и под врат и то је трајало сат времена. Од тих удараца имао је расечену аркаду према десном оку, посекотину на глави, расекотину на носу, сломљена су му три ребра, повређен му је палац десне руке и средњи прст десне руке, а напукла му је и вилица. Наводи да је његов пријатељ болничар када је изашао из логора му после пружио помоћ, а док је био у логору нико му никакву медицинску помоћ није пружио и наводи да није губио свест након батињања, а видели сте да је пред Кантоналним судом говорио супротно да је изгубио свест. За Поп Костића каже да му је дао кутију цигарета, да није тражио од њега цигаре пре него што га је тукао, а из логора га је извео [REDACTED].

Сада када је давао видео конференцијском везом исказ навео је да је Поп Костића познавао од раније, пре рата, да се он дружио са његовим сином, ништа не помињући своју ћерку. Док пре Кантоналним судом у Тузли говори да је Поп Костића знао од раније зато што се он забављао извесно време са његовом ћерком.

Затим је суд на главном претресу саслушао и судског вештака неуропсихијатра доктора Ратка Ковачевића испред комисије вештака Института за судску медицину јер је овај вештак и раније значи и пре доношења првостепене пресуде испред комисије вештака био позван да са неуропсихијатријске стране процени исказе које је оштећени [REDACTED] давао пред Кантоналним судом у Тузли и пред Аустралијском федералном полицијом, међутим вештак је том приликом рекао да не може ценити те исказе и да би било пожељно да се саслуша [REDACTED] на претресу да види њега лично јер без њега док га не види и док га не чује тешко је говорити о његовом психичком стању јер је медицинска документација која је достављена и картон који смо прибавили из Брчког говорио о лечењу [REDACTED] као психичког болесника, да је посећивао неуропсихијатра, али се радило о дугом периоду пре самог критичног догађаја. Доктор Ратко Ковачевић је након што је саслушао исказ [REDACTED] путем видео конференцијске везе и поставио му одређена питања у вези са његовим здравственим стањем које лекове користи, колико дуго болује, и од чега, навео да је медицински немогуће и да није медицински оправдано да оштећени [REDACTED] боли од шизофреније за време рата с обзиром да је у то време већ имао 43 године живота, јер је шизофренија душевна болест која не настаје тако касно. Наиме шизофренија је болест младалачког доба, јавља се обично у адолесценцији па негде до краја адолесценције

до 25 године живота. Друга нелогичност у исказу сведока када га је питао за терапију коју узима оштећени је набројао лекове који јесу лекови за душевну болест за шизофренију али су доста застарели лекови у данашње време, а поготово у Аустралији где је психијатријска служба врло развијена и за очекивати је да прима друге лекове и другу терапију. Такође и покојни професор Кеџмановић који је лечио ██████ у свом извештају а који имамо у списима а који је навео да је према ономе што је он добио извештај да је та терапија коју је ██████ примао за шизофренију прилично застарела и да није адекватна терапија која би одговарала садашњем пацијенту и садашњем актуелном третману шизофреније.

Даље се професор доктор Ратко Ковачеви осврнуо на сам исказ оштећеног ██████ који је дао путем видео конференцијске везе и анализирао га рекавши да прецизно давање исказа о критичном догађају у време када је сведок трпео повреде поготово повреде главе сигурно је да су тада његове психичке функције биле тешко оштећене, значи било му је оштећено упамћивање опажање и било је оштећено размишљање и памћење и врло мало део тих информација је могао да упамти односно могао је да упамти особу која га је тукла боксером по глави. Значи питање је да особа којој је разбијен нос, којој су избијени зуби јер та особа сигурно трпела тешке физичке болове. У таквом стању таква особа која трпи болове није могла наглашава није била у стању да упамти детаље догађаја. Наводи да ██████ све те детаље догађаја износи и ако би се сада упоредили и покушали да реконструиремо његово психичко стање у време када је он премлаћиван када је трпео болове физичке болове и страх са способностима опажања и упамћивања онда би наишли на једну огромну разлику која не би могла ничим да се премости да помири једноставно она остаје. Уколико је оштећеном повређен нос, избијени зуби, значи он је трпео тешке телесне повреде, трпео је интензивне телесне болове, интензиван страх и у таквом стању способност опажања и памћења је битно редукована и опажају се и упамћивају се само елементарне ствари а никако детаљи и то само уколико оштећени није губио свест, а уколико је губио свест онда нема никаквог упамћивања, никаквог опажања психичке функције су угашене у стању изгубљене свести. То је медицинско објашњење и медицинске чињенице за свако лице које претрпи тешке телесне повреде и при том трпи болове и страх. Код оштећеног се по мишљењу доктора Ковачевића највероватније преплићу делови упамћеног материјала са реконструкцијом са каснијом интелектуалном обрадом догађаја и то је врло могуће и фрагментално и неповезано и то је редовна појава код сведока.

На основу свега овако утврђеног чињеничног стања, дакле исказа саслушаних сведока који ни један нема непосредна сазнања да је Поп Костић повредио или мучио оштећеног ██████, значи немају непосредна сазнања ко је ██████ повредио нити ко га је мучио, код чињенице да оптужени Поп Костић негира извршење кривичног дела, код чињенице да имамо исказ сведока оштећеног ██████ који смо успели да добијемо путем видео конференцијске везе, да је овај сведок рекао да не жели да дође у Београд у суд иако је пре 3 месеца био у Босни, да не жели да дође код четника, код чињенице његовог здравственог стања и да је он психички болесник дуги низ година, да смо имали судског вештака који је ценио његов исказ и говорио да лице уколико је задобило такве повреде и претрпело страх таквог интензитета имало патње таквог интензитета не би могло да детаљно опише све оно што му се дешавало тог 10. маја 1992. године, дакле детаље а што ██████ овако како износи видео конференцијском везом описује, већ би могло само фрагментално да се сети неких основних ствари а не и свих појединости, суд је

нашао да заиста не постоји ни један поуздан доказ да је оптужени Поп Костић Бобан извршио кривично дело ратни злочин за које га терети јавна тужба, па због недостатка доказа суд је оптуженог Поп Костића ослободио од оптужбе за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва.

На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП оштећени [REDACTED] је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак, а на основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП у вези са чланом 261 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Детаљно образложење пресуде наравно странке ће добити у писменом отправку. Против ове пресуде странке имају право жалбе у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Довршено у 14,45 часова.

Хвала вам лепо.

Записничар

Председник већа-судија